

sibus congestis vñ & auctoritate maiorum numerū ex primi/vi Mo-
 nocolon. Dicolon. Tricolon. &c. quos nomina apud lyricos vñ pa-
 tissima suntque quidē omnia ad metri appellationē referuntur: cum
 singula numeri respiciat/ Qui: quia vocem ad harmoniā & concertū
 prouocat, Imo vñ oñis harmonieq; dulcedinis/ Bassis & fulcimentū
 est, contigit vt metri proprietatis/ carminis nomine digna iudicata fu-
 erit, quali carminis, nam a canendo carmē dictū video fore oca:
 probare vt enim numeri Musici, ita & Poetici ad gratissimū auri-
 bus senum ministrandū per numeros oportunitate, sunt idonei. Ma-
 gno inter has arte vt ante diximus: simbolo existit. Qua quidem
 ex re euentū existimo mihi Frater: vñ ego qui Poetici ardentissime
 nescio quod mihi fidere ministrante / ex oculor venerorū Musici
 semp fuerim profectus: ingenta etiā Musica, & harmoniā sua arte
 parentia/ enice amplectar. Nam accepissimus mihi spiritus est Ge-
 orgii Dei gratia Viennensis Episcopi, tum ob alias virtutes quibus
 excellit, quū maxime ob illos honores factus & dulcissimos numeros
 quos aliquando oclans animūq; recipiens excudere solet. Taceo Lu-
 douicū Scripsi, quē tu quoq; nosti/ Thuregimem conterraneū nostrū
 qui per animi sui in ea re perspicaciā nescio quid rare spci suis pro-
 uocat. Hoc certe scio/ mihi charissimos semp fuisse, Vuolfgangū Gre-
 finger & Vuolfgangū Rauber Viennensē Musicos, & elegantē ac
 longo vñ Jongorūq; fama/ indubie famigeratos: quorū mihi genuina
 facilitas & prōptuado ad cor cordi est vt placuit, si modo potuerim,
 Poetici meam quē perq; exigua est, cum eorum harmonijs mutuari/
 variariq; quod sic cumisset quāadmodum conuex ille Asclepi se tra-
 lans penes Penonem fieri volebat, nam magna mihi hęc re vñra
 prouentū. Et me quidem ab his amari / vt verum faciat/ agnosco
 quoniā eū nunc sit inter nos amaris numeros symbolum: & confor-
 mibus astris Musicoq; Poetarūq; animi temperat. **HACTENVS
 DE NUMERIS:** Frater hūc quæ ex numero nomē habet, Carmi-
 ne & metro, quæ quidem tibi licenti Tyroni grata esse debent: do-
 nec maiora tuope studio discolorē deat / quæ certe multa erunt.
 Verum (vt nauicanti stomacho) lenicora lenioraq; adhiberi tibi in-
 diato/ commodum vñm est. Namq; Ars prima prudente est, ipsam
 cui præcepturus in primare personam vt Palladius scripsit libro de
 Re rustica primo.

*(omnibus quæ
 carminibus
 sunt.)*

*Magna est
 gratia
 quod
 prouentū*

QVI VETVSTISSIMI APVD GRAECOS

Poster: & inibi de Homero.

TIT. III.

Graeci scriptores Poeticę præstantiū rimati, originestius ad Deos, q̄ vetustioris vsus autoritatem referri maluerūt: hac in re scilicet amplissimę professioni, multū laudis allaturū, cetera meliora præcipua dijs deberent, nec tantū esset humanę industrię acumen, ut quod multas artes suapte ingenio freti exhibuerit, hanc quoq̄ sine alioꝝ numinū cōsentiā in hominū animos diffundere & propagare potuerit: Diodorus Siculus vsq̄ Musas carminis & omnino Poeticę facultatē quā mortalibus impartitur, a Ioue Patre accepisse asserit, Plinius libro septimo, Versum ait Heroicū oraculo Pythio debemus: quā sententiā & Eusebius secutus in Chronicis/ alibi a Phœmonoe per oracula eamdem vsurpatū fuisse scripturam reliquit, constat autē autore Paulania, Phœmonoen, primū Apollinis Delphici virginē Vasem fuisse, cui illa cognominis per Catexochem/ descripta est Luciano libro Pharsalidos quinto. Certior tamē et multo vero, ppinquoꝝ historiā esse videtur Eusebij libro Euangelię præpara. decimotertio. Vbi nō tam Platonē q̄ Orpheum & vetustiores illos vates nōnullos/ multa ex Hebręoꝝ veritate et philosophia in sua transitibile opera indicat, nam et antē Persarū imperiū quinq̄ Moysi libros in Gręcam linguā quos rudes peruenisse constat: eodem autore, quod si veri persecutio Gręcis ex Hebręoꝝ sapientia defluxisse putatur, cur nō & Poeticę vsus ab ipsēmet mutuatus credit: Hoc est enuerire solere, & quotidie experimur, & ratio rerum paulatim in multorū vsum venientū asserit/ q̄ quisq̄ gens vt est vetustior pluribusq̄ seculis deducta, ita eperis, quoꝝ sua paulatim principia habuere, artium inuentarū, vsus specielq̄ ministrat, semperq̄ quo siant speciosiores posterorū solentū sustinet. Ita Gręca Hebręis/ Latina autē Gręcis foelici incrementō successisse verisimile est. Sæculorū vicibus artes nobis hac serie propagantibus. Post Orpheum igitur & Linum qui Vates teste Laestantio vetustissimi Hercules magistri credeti sunt, multi ante Heliodi & Homeri tempora intercessisse existimant, inter quos Amphion, Thamyras, Phœmon, Dimodetus, Enclius Cyprius, & Orinus Samius, alijq̄ nōnulli numerantur/ Nunq̄ tamē vberius, potenti/ usq̄ huius artis amplitudo Græcis (quanc̄ dulcissima Thrax Orpheus cecinerat) illustrata atq̄e quadā quā sollicitissima sorte exhibitata est, q̄ eam illud omnū artium receptaculū, omnūq̄ vrbaneitatis & elegantię seruitum Homerus emerit, cui hoc inigne fortuna per suę eruditionis præstantiā adiecit, vt exactissima omnis posteritatis diligencia, ex suarum gratiarū nitore atq̄ imagine duceret. Nō primę viciorū esset, qui paribus vestigijs mixtus/ præsertim accessisset ad tūti vatis materiatē. In eo namq̄ Quintilianus lib. decimo/ omnem Poe-

iteq; & oratorij amplitudinis virtutem repertū esse scriptū reliquit.
 Hinc Poetarū parens multus/Plinio autē passim, ingenioꝝ fons, oris
 riuꝝq; sollicitissimus dicitur suæ operis fortunam, suæ maternū esse
 riuꝝ. Nec temere putandū est euenisse q̄ eū mingeret Galatæ picior
 effigauerit, iustaq; alios Poetas vrinam colligentes, Nec mirum q̄
 Ptolemeus Philopater ei tempū dicitur, cū de eius origine tot inchi
 q; vrbes autore Gellio: certarint, nec tamē vnde fuerit cōsiderit, qua
 in re illud quoq; memorandū est quod Plini scriptis cap. secundo lib.
 trigésimi. Appionem Grammaticum se aliquādo euocasse umbras, ad
 percontandū Homerus qua patria quibusq; parentibus natus eiset,
 nō tamen unū profiteri, quid sibi respondisset, vnde perq; de eo
 probabile est Antipatris Eulogium, a Plutarcho citatum, quod Latī
 ne sic habet.

Dicere a multis Colophonis alumnus Homere,

Hic te Smyrnum credit at ille Chium.

Quin & Ion quidam, quidam Salamina super ham

Thessaliam multi te genuisse ferunt.

Sunt & qui memorent alibi te sedibus ortum,

Sic varijs natus crederis esse locis.

Dicere si liceat mihi Phœbe oracula, cœlum

Certa tibi patria est Calliopea parens.

Nec indecore libro quinto Satur. Macrobius, quū tria impossibilia
 proponit, primū leui fulmen, secundū Herculi clauū eripere, tertium
 aut impossibile, Homero verbum subtrahere, Cuius doctrina Græcōꝝ
 gestis æternitas quædam accessisse videtur, ut ergo in Hebræis quum
 maxime veneretur David existat, ita in Græcis, quæ admittuntur Ho
 merus: ut inter Latinos Virgilius omnes suæ lingvæ Poetas vetustio
 res longo post se intervallo respiciens, de quorū serie & parte tam rōe
 referentis. Suis enim in locis ut quosq; oportune inciderint, amplio
 rem, de Græcis, mentionem facimus.

QUI VETUSTISSIMI APVD LATINOS POETAE,

& sibi de Ennij & Maronis laudibus. TIT. V.

Attici scriptores, ut aliarū artium honestatē, legumq;
 & religionis originem inchoet; Græcis acceptā refe
 runt, ita & Poetas studia ab iisdem per solentē suorū
 imitationē derivata esse, & vniuersitati absoluta fa
 tentur: nō tamē est q̄ putemus vel in hac lingua, Poe
 tæq; statim laudem gratiāq; ex repentino aliquo ful
 gore quo præfiterit, emicuisse, cum indubium sit ante Lucretij illum